

Saltamarges

El subsol bull de vida

Text > **ELOI CAMPS**, periodista

Font de les fotos > **ARXIU DE SALTAMARGES**

Si al teu voltant no passen coses, fes que n'hi passin. Seguint la premissa fonamental de l'*underground*, Saltamarges va fundar-se com un segell sense ànim de lucre per posar el seu gra de sorra a una escena subterrània i prolífica.

Quedem amb Albert Riera, Gerard Serrano i Oskar Garcia, membres del segell Saltamarges, a Sarrià de Ter. Malgrat que

cap és sarrianenc (són de Viladamat, Cassà de la Selva i Girona, respectivament), tots freqüenten l'Apaga la Tele, un dels espais de referència de l'*underground* a les comarques gironines.

I és que fora de l'ensenyorida capital hi ha vida, i molta: des de fa uns anys, s'ha revitalitzat una xarxa de grups, espais i festivals amb arrels *punk* i *hardcore* que funciona a partir de la

>> *L'equip de Saltamarges.*

màxima «Fes-t'ho tu mateix» i amb la col·laboració desinteressada de tothom que hi participa. En aquest ambient va néixer, el 2011, Saltamarges.

Els sis membres fundadors (els altres tres són Xavi Carreres, cosí de Riera i avui desvinculat del projecte, i els germans André i Marcel Tauber) es van conèixer coincidint en concerts i festivals com el Sant Feliu Fest. Eren les primeres sortides d'uns nois àvids de poder escoltar en directe la música que els fascinava des de l'adolescència. Al cap de poc, aquest neguit va cristal·litzar en amicitat i en diversos conjunts musicals. Un d'aquests grups, Hurricäde, en què tocaven Garcia i Serrano, va ser el detonant per crear Saltamarges. En aquells anys, entre el 2007 i el 2009, «la sensació era que havien desaparegut moltes coses de cop», recorda Serrano. I afegeix: «No More Lies i Bikini Summer havien plegat, el Sant Feliu Fest ja no es feia, no sortien discos...». La idea de muntar una aventura va sorgir d'una conversa entre

Carreres i Riera. Tot es va concretar durant la gira europea que Hurricäde va fer per presentar el seu primer disc, autoeditat. El naixement del segell és una evolució natural de la implicació en l'escena que tenien els impulsors. «Contínuament realitzàvem tasques relacionades amb la música: muntar concerts, moure discos... Per donar un sentit a tot això, vam fundar el segell», resumeix Garcia. Actualment, alguns d'ells compaginen Saltamarges amb grups com Llacuna i Tano!

Desconeixent del tot com funciona la indústria musical, van engegar el segell editant grups tant catalans com de la resta de l'Estat, que coneixien de compartir escenaris i gires. Ja amb la primera referència (el segon treball de Hurricäde) van tenir clar que el format preferent, sempre que fos possible, seria el vinil, el boom actual del qual encara no s'havia produït. Des de fa un parell d'anys, ja amb certa experiència, Saltamarges ha definit més la seva línia i treballa sobretot amb grups novells de l'*underground* de les

comarques gironines, dels quals edita l'àlbum de debut en format casset (així ho han fet amb Autodestrucció, Mendra i Please Wait). «Potser aquesta ha de ser la nostra prioritat, tot i que no ens tanquem a coedicions amb altres discogràfiques», raona Serrano. «El que és *guai* d'un segell», afegeix Riera, «és crear un catàleg, donar a conèixer grups que ens agraden i aglutinar-los en una proposta concreta».

Aquest setembre, el segell celebra la segona edició del Saltamarges Fest. Encara que el van organitzar per obtenir ingressos i superar una situació d'estretor econòmica, el festival demostra la bona salut del segell. Riera assenyala que «fem família, i més que mai hem de ser-hi i aportar a l'escena». En aquest sentit, Garcia reflexiona: «El que motiva més de l'*underground* és poder donar continuïtat a aquesta manera de fer música. Mentre no ens arruïnem, és difícil que mori». Veient-ne la vitalitat actual, segur que del subsol gironí encara brotaran moltes llavors.

>> Dos dels discos publicats per Saltamarges.

